

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně: **O. V.**, nar. ..., st. příslušnost Ukrajina, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 8. 1. 2015, čj. CPR-20995-2/ČJ-2014-930310-V243,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání proti usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-101657-103/ČJ-2012-000022 ze dne 11. 11. 2014. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle ustanovení § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu zastaveno řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí (dle § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb.).

Žalobkyně uplatnila v žalobě tyto skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí:

Žalobkyně tvrdí, že je přesvědčena, že její žádost o stanovení nové lhůty byla zcela odůvodněna, byla legitimní žádostí, neboť lhůta žalobkyni stanovená k vycestování marně uplynula v průběhu soudního řízení a žalobkyně tedy neměla ani možnost následně, po skončení soudního řízení opustit území České republiky. Žalobkyně si byla vědoma, že po

skončení řízení před správními soudy bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné a právě z toho důvodu žádala o stanovení nové lhůty k vycestování, neboť ta původní stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění uplynula.

Žalobkyně nesouhlasila s délkou lhůty 5 dnů pro vycestování stanovenou výjezdním příkazem, jelikož je podle ní příliš krátká, a to jak pro zajištění pozemní přepravy (na leteckou dopravu žalobkyně nemá prostředky), tak pro vyřízení záležitostí souvisejících s opuštěním území, přičemž se v té souvislosti musela postarat i o svou nezletilou dceru, a nepřipouštěla si možnost neúspěchu v řízení o kasační stížnosti. Lhůta 5 dnů k opuštění území je nezákonná, neboť dle § 118 odst. 3 zákona se lhůta pro vycestování stanoví v rozmezí od 7 - 60 dnů. Výjezdní příkaz v délce 5 dnů taktéž odporuje požadavku správního řádu, aby nově stanovená lhůta byla minimálně stejně dlouhá jako lhůta původní.

Vzhledem k tomu že původní lhůta žalobkyni uplynula, bylo podání žádosti dle § 101 písm. c) s. ř., v rámci které může správní orgán stanovit dodatečné novou lhůtu k plnění, nanejvýš důvodné a postup správního orgánu je tedy nezákonný.

Žalobkyně namítla, že se žalovaný nevypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami, resp. že se vůbec nezabýval klíčovou odvolací námitkou, která směřovala k samé důvodnosti zahájení řízení o stanovení nové lhůty, resp. tedy k důvodnosti stanovení nové lhůty ke splnění povinnosti.

Žalobkyně dále namítla porušení § 68 odst. 2 správního řádu, a to jak v napadeném, tak i prvostupňovém rozhodnutí, spočívající v neidentifikaci žalobkyně v souladu se zněním správního řádu, když bylo opomenuto uvedení adresy trvalého bydliště.

Žalovaný v rámci svého písemného vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyni bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-101657-90/ČJ-2012-000022 ze dne 26. 11. 2013 uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. správní vyhoštění a doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky. Toto rozhodnutí nabylo v návaznosti na rozhodnutí ředitelství, č. j. CPR-16670/ČJ-2013-930310-V237 ze dne 9. 5. 2014, právní moci dne 12. 5. 2014.

Proti rozhodnutí o správním vyhoštění byla podána žaloba, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 2A 24/2014-33 ze dne 16. 7. 2014, zamítnuta. Rozsudek nabyl právní moci dne 13. 8. 2014. Proti rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 7 Azs 182/2014-24 ze dne 25. 9. 2014 přiznal kasační stížnosti odkladný účinek a následně usnesením č. j. 7 Azs 182/2014-28 ze dne 8. 10. 2014 kasační stížnost žalobkyně odmítl.

V návaznosti na uložené správní vyhoštění podala žalobkyně žádost o vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. Dne 11. 11. 2014 vydal správní orgán I. stupně pod č. j. KRPA-101657-103/ČJ-2012-000022 usnesení, kterým řízení o předmětné žádosti podle ustanovení § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. zastavil. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Ředitelství rozhodnutím č. j. CPR-20995-2/ČJ-2014-930310-V243 ze dne 8. 1. 2015 napadené usnesení potvrdilo a odvolání žalobkyně zamítlo. Rozhodnutí ředitelství nabylo právní moci dne 12. 1. 2015.

Ředitelství neshledalo námitky uvedené v žalobě oprávněnými a ve svém postupu neshledalo pochybení, je toho názoru, že ve věci bylo postupováno v souladu se zákonem.

Z uvedeného důvodu žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobkyně v replice, vzhledem k tomu, že vyjádření žalovaného nezaújalo „žádné relevantní stanovisko“, zopakovala svá tvrzení z žaloby.

Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti:

Správní orgán I. stupně vydal dne 11. 11. 2014 pod č. j. KRPA-1 01657 -1 03/ČJ-2012-000022 rozhodnutí, kterým podle § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., řízení ve věci vydání rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování zastavil, neboť žádost dle správního orgánu neodůvodňovala zahájení nového řízení. Proti rozhodnutí bylo podáno v zákonné lhůtě odvolání.

V odvolání žalobkyně uvedla, že správní orgán v průběhu řízení neučinil žádný úkon, kterým by účastníkovi řízení umožnil zaujmout ve věci své stanovisko. Je přitom povinnosti správního orgánu zjistit stav věci tak, aby o něm neexistovaly důvodné pochybnosti a za tímto účelem povést důkazy, které jsou nezbytné ke zjištění skutečného stavu věci. Uvedla, že sice správní orgán zcela správně ve svém rozhodnutí konstatuje rozhodné skutečnosti, pro které je žádost důvodná, avšak následně odmítá oprávněnost žádosti a poukazuje na udělený výjezdní příkaz v délce 5 dnů. Podáním správní žaloby a následnou kasační stížností byl odložena exekuční vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, však nedošlo ke stavění lhůty k opuštění území. Lhůta stanovená rozhodnutím o vyhoštění tedy marně uplynula v průběhu řízení o správní žalobě a cizinka tak nemohla vycestovat, neboť jí k tomu chyběl právní titul. V tomto ohledu je nutné odmítnout spekulace správního orgánu, že cizinka měla dostatečný čas od rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o podané kasační stížnosti, do doby, kdy jí byl dne 3. 11. 2014 udělen výjezdní příkaz. Lhůta, která byla cizince poskytnuta na základě výjezdního příkazu v délce 6 dnů, je navíc zcela nedostatečnou. Pokud v předchozím řízení správní orgán stanovil lhůtu 30 dnů k obstarání věci osobního zájmu a přípravy k odjezdu, je nutno nyní apelovat na správní orgán, že nyní poskytnutou lhůtou nelze přijmout jako dostatečnou. Nelze hledět na předchozí dobu, která uplynula od rozhodnutí soudu o kasační stížnosti, neboť cizinka byla stále v nejistotě, kdy jí bude opuštění území umožněno a nelze po ní rozumně požadovat, aby po tuto dobu žila život „v zabalených krabicích“. Cizinka je s ohledem na výše uvedené skutečnosti přesvědčena, že má nárok na stanovení nové lhůty ve smyslu ustanovení § 101 správního řádu a její opětovné vymezení jako v předchozím řízení. S ohledem na uvedené skutečnosti cizinka navrhla napadené usnesení zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k novému řízení.

Žalovaný ve svém rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 12. 5. 2014 a vykonatelným se stalo dnem 12. 6. 2014. Poté, co žalobkyně podala proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobu, stalo se rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. nevykonatelným. Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 2A 24/2014-33 ze dne 16. 7. 2014 žalobu zamítl, přičemž rozsudek nabylo právní moci dne 13. 8. 2014. Následně podanému návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vyhověl usnesením vydaným pod č. j. 7 Azs 182/2014-24 dne 25. 9. 2014. Kasační stížnost cizinky byla usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 182/2014-28 ze dne 8. 10. 2014 odmítnuta a toto usnesení nabylo právní moci dne 10. 10. 2014. Pravomocným ukončením řízení o kasační stížnosti se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným. Dne 3. 11. 2014 byl cizince vydán výjezdní příkaz č. GA0217400 s platností do 8. 11. 2014. Žalovaný k hledisku zákonnosti konstatoval, že ust. § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. umožňuje správnímu orgánu novým rozhodnutím z vážných důvodů dodatečně

stanovit nebo změnit lhůtu ke splnění povinnosti, stanoví-li tuto možnost zákon. Toto ustanovení tak slouží zejména k odstranění tvrdosti původního rozhodnutí a umožňuje dodatečně změnit lhůtu ke splnění povinnosti. Bezprostředně tak souvisí s ustanovením § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., podle kterého výroková část rozhodnutí obsahuje mimo jiné lhůtu ke splnění povinnosti, která se rozhodnutím ukládá, popřípadě též jiné údaje potřebné k řádnému splnění této povinnosti. Žalovaný vyhodnotil situaci cizinky na základě skutkového stavu zjištěného ve správním řízení a dospěl k závěru, že předně nelze akceptovat námitku cizinky, že rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-101657-90/ČJ-2012-000022 ze dne 26. 11. 2013, které nabylo právní moci dne 12. 5. 2014, bylo po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti nevykonatelné. Vykonatelnost rozhodnutí znamená možnost realizace rozhodnutí (nikoli tedy výkon rozhodnutí, ale jeho vynutitelnost) a nastává uplynutím doby k vycestování podle ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Pokud v době stanovené k vycestování z území České republiky, podá cizinec žalobu, pak podle ustanovení § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. má žaloba odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí a do pravomocného rozhodnutí příslušného soudu je rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné a cizinec je oprávněn pobývat na území České republiky na základě podané žaloby. Obdobně je tomu v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Oprávnění k pobytu na území České republiky cizinec pozbude pravomocným rozhodnutím ve věci žaloby, případně ve věci kasační stížnosti, jak tomu bylo v uvedeném případě, kdy doba k vycestování z území České republiky podle ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. marně uplynula během soudního řízení, rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo exekučně proveditelným nabytím právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti a poté, co se cizinka dostavila ke správnímu orgánu a byl jí dne 3. 11. 2014 vydán ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. výjezdní příkaz s platností do 8. 11. 2014, byla povinna z území České republiky vycestovat. Tento výjezdní příkaz navazoval na pravomocné ukončení řízení ve věci řízení o správním vyhoštění cizinky a fakticky realizoval právní účinky dříve vydaného rozhodnutí. Dle názoru odvolacího orgánu v ukončení řízení o kasační stížnosti ve věci správního vyhoštění nelze spatřovat vážné důvody, které by byly ke změně doby k vycestování stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění. K námitce, že cizince byla poskytnuta na základě výjezdního příkazu zcela nedostatečná lhůta pro vycestování, odvolací orgán uvedl, že délka platnosti ukládaného výjezdního příkazu záleží na úvaze správního orgánu a v daném případě byl cizince k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území, uložen výjezdní příkaz Č. GA0217400 s platností na dobu 6-ti dnů (od 3. 11. 2014 do 8. 11. 2014). Odvolací orgán je toho názoru, že cizinka měla být na možnost vycestování připravena, jelikož se dopustila protiprávního jednání, za které jí bylo uloženo pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, které nebylo pouze do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vykonatelné. Odvolací orgán s ohledem na výše uvedené skutečnosti neshledal v důvodech uvedených cizinkou v žádosti o stanovení nové lhůty k vycestování podle § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. žádné vážné důvody, které by vedly ke změně doby k vycestování stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění č. j. KRPA-101657-90/ČJ-2012-000022 ze dne 26. 11. 2013 a plně se plně ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně, že žádost cizinky neodůvodňuje zahájení nového řízení.

Ve věci Městský soud v Praze již jednou rozhodoval a rozsudkem ze dne 15. 4. 2015, č.j. 10 A 13/2015-34, žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že nebyl v případě žalobkyně dán závažný důvod, proč by měla být lhůta k vycestování novým rozhodnutím prodlužována nebo stanovena znovu, když po dobu řízení před správním soudem lhůta k vycestování neběžela a výjezdním příkazem ze dne 3.11.2014 byla lhůta pro vycestování fakticky ještě prodloužena o dalších 8 dnů.

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č.j. 7 Azs 133/2015-33, byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2015, č.j. 10 A 13/2015-34, zrušen a věc soudu vrácena k dalšímu řízení, neboť Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ust. § 41 s.ř.s. obsahuje taxativní výčet lhůt, na které se vztahuje, přičemž lhůta pro vycestování z území podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, mezi nimi uvedena není. Proto nelze citované ustanovení v případě žalobkyně aplikovat. Lhůta 30 dnů pro vycestování z území začala běžet okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. dne 12. 5. 2014 a marně uplynula dne 11. 6. 2014.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Podle § 101 písm. c) správního řádu provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže (...) nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon.

Soud se zaměřil na přezkoumání toho, zda nastaly v projednávaném případě vážné důvody pro vydání nového rozhodnutí ve smyslu dodatečného stanovení nebo změny lhůty pro splnění povinnosti.

Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 12. 5. 2014, lhůta 30 dnů pro vycestování uplynula dne 11. 6. 2014.

Dne 22. 5. 2014 byla podána žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2014, č.j. 2 A 24/2014-33, byla žaloba zamítnuta. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č.j. 7 Azs 182/2014-24, byl kasační stížnosti žalobkyně přiznán odkladný účinek. Následně byla kasační stížnost žalobkyně usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014, č.j. 7 Azs 182/2014-28, odmítnuta; usnesení nabylo právní moci dne 10. 10. 2014.

Žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění má ze zákona o pobytu cizinců odkladný účinek, přičemž podle ust. § 172 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. rozhodne soud o žalobě proti správnímu vyhoštění do 60 dnů. Žalobkyně tak mohla předpokládat, v jakém časovém horizontu soud pravděpodobně o žalobě rozhodne, a měla tedy dostatečný prostor k tomu, aby si záležitosti spojené s nuceným vycestováním obstarala i v této „dodatečné lhůtě“. Žalobkyně se nemohla objektivně spoléhat na to, že její žalobě bude vyhověno. Žalobkyně mohla a měla počítat i s variantou, že i v řízení před Nejvyšším správním soudem nebude ve věci správního vyhoštění úspěšná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č.j. 1 As 7/2013-32, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č.j. 10 Azs 238/2014-44).

Lhůta od 11. 6. 2014 (uplynutí lhůty 30 dnů k vycestování stanovené správním rozhodnutím) do 8. 11. 2014 (poslední den lhůty stanovený výjezdním příkazem), tj. téměř 5 měsíců, byla pro zajištění pozemní přepravy žalobkyně a její nezletilé dcery, jakož i pro vyřízení záležitostí souvisejících s opuštěním území dostačující, soud tedy neshledal závažný

důvod, proč by měla být lhůta k vycestování novým rozhodnutím prodlužována nebo stanovena znovu.

Pokud jde o námitku zákonnosti lhůty stanovené výjezdním příkazem ze dne 3. 11. 2014, soud konstatuje, že výjezdní příkaz je dle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *doklad, který z moci úřední uděluje policie po zrušení nebo uplynutí platnosti krátkodobého víza, po ukončení přechodného pobytu na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, k němuž se vízum nevyžaduje, nebo při správním vyhoštění. Opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území (§ 50 odst. 3 zákona)*. Výjezdní příkaz vydává policie z moci úřední mj. v souvislosti se správním vyhoštěním po zvážení skutkových okolností projednávaného případu. Tento doklad dočasně opravňuje cizince k setrvání na území do zařízení nutných záležitostí souvisejících s nuceným opuštěním území. Lhůtu stanovenou ve výjezdním příkazu nelze zaměňovat s lhůtou k vycestování dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Zákonem stanovené rozmezí lhůty k vycestování na výjezdní příkaz nedopadá. Nesprávný je i názor žalobce, že výjezdní příkaz v délce 5 dnů taktéž odporuje požadavku správního řádu, aby nově stanovená lhůta byla minimálně stejně dlouhá jako lhůta původní, neboť výjezdním příkazem ze dne 3. 11. 2014 nebyla nově stanovena lhůta k vycestování ve smyslu ust. § 101 písm. c) správního řádu.

Nedůvodnou shledal soud taktéž námitku žalobkyně spočívající v nevypořádání se s odvolacími námitkami. K námitce zjištění stavu věci tak, aby o něm neexistovaly důvodné pochybnosti, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že zkoumal a hodnotil situaci žalobkyně na základě skutkového stavu zjištěného ve správním řízení. K námitce důvodnosti stanovení nové lhůty ke splnění povinnosti žalovaný podrobně popsal průběh řízení a uvedl, že žalobkyně měla být na možnost vycestování připravena, jelikož se dopustila protiprávního jednání, za které jí bylo uloženo vyhoštění, které pouze nebylo do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vykonatelné. V ukončení řízení o kasační stížnosti nelze spatřovat vážné důvody ke změně doby k vycestování stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění. Výjezdní příkaz navazoval na pravomocné ukončení řízení ve věci o správním vyhoštění žalobkyně a fakticky realizoval právní účinky dříve vydaného rozhodnutí. K námitce, že cizince byla poskytnuta na základě výjezdního příkazu zcela nedostatečná lhůta pro vycestování, žalovaný uvedl, že délka platnosti ukládaného výjezdního příkazu záleží na úvaze správního orgánu a v daném případě byl žalobkyni k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území uložen výjezdní příkaz č. GA0217400 s platností na dobu 6 dnů (od 3. 11. 2014 do 8. 11. 2014).

K námitce porušení ust. § 68 odst. 2 správního řádu neuvedením adresy trvalého bydliště žalobkyně v prvostupňovém a žalobou napadeném správním rozhodnutí, soud konstatuje, že podle předmětného ustanovení správního řádu se účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, označují údaji umožňujícími jejich identifikaci. Podle ust. § 18 odst. 2 věta druhá správního řádu se údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Jelikož v obou správních rozhodnutích byla žalobkyně označena svým jménem, příjmením a datem narození, dospěl soud k závěru, že takováto identifikace nebyla způsobilá vyvolat nebezpečí záměny s jinou fyzickou osobou a byla zcela dostačující.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. března 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu